

A Kúria a Virághalminé Dr. Greksza Gabriella pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek - a dr. Gál Andrea ügyvéd által képviselt alperes ellen rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítása iránt a Szegedi Közigazgatási Munkaügyi Bíróságnál 2.M.440/2012. szám alatt megindított és másodfokon a Szegedi Törvényszék 2.Mf.20.905/2013/5. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Szegedi Törvényszék 2.Mf.20.905/2013/5. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 20.000,- Ft (Húszezer forint) és 5.400,- Ft (Ötezer-négyszáz forint) áfa felülvizsgálati eljárási költséget.

A felperes pervesztes, ezért a pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

A felülvizsgálati eljárás illetékét az állam viseli.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálati eljárásban irányadó tényállás szerint a felperes 1994. június 1-jétől állt az alperes alkalmazásában ügyfélszolgálati irodavezető munkakörben. A felperes felett a munkáltatói jogkört I. S. ügyvezető gyakorolta.

A felperes a munkaviszonyának fennállása alatt beosztott munkatársaitól több alkalommal különböző összegű magánkölcsönöket kért. E. J.-nétől 2000. évben 20.000,- Ft-ot kért és kapott, amelyet visszafizetett. 2010. évben 300.000,- Ft-ot, majd 30.000,- Ft-ot kért tőle, amely összegek kölcsönadását E. J.-né megtagadta. G. A. csoportvezetőtől a felperes 2010-ben 150.000,- Ft-ot kért kölcsön, amelyet munkatársától nem kapott meg. T.-né G. M. ügyfélkapcsolati osztály csoportvezetőjétől a felperes 2010. március közepén 2.000 eurót, majd egy hét elteltével további 2.000 eurót kért kölcsön, amelyet megkapott. A felperes a közöttük

létrejött megállapodás szerinti egy év elteltével sem fizette vissza a kölcsönként összeget, annak teljes visszafizetésére csak 2012. augusztus végén került sor. 2011. év végén a felperes 50.000,- Ft-ot kért tőle kölcsön, amelyet megkapott, azonban csak részben fizetett vissza. 2010. év elején 1.200.000,- Ft-ot kért kölcsön, azonban ennek átadását munkatársa megtagadta. A felperes M. K. munkavállalótól összesen öt alkalommal kért és három alkalommal kapott néhány tízezer forint összegű kölcsönt, utoljára 2012. január hónapban. S. E. munkavállalótól a felperes 2010. májusban 70.000,- Ft-ot, 2011. októberében 60.000,- Ft-ot, 2011. novemberében 50.000,- Ft-ot kért kölcsön, amelyet megkapott és az első kölcsön kivételével visszafizetett. T. L.-né munkavállalótól 2011. nyarán kért kölcsön, azonban a pénz átadását munkatársa megtagadta. A felperes T.-né F- G- munkavállalótól 2009. szeptemberében, majd 2010. július hónapban 100-100.000,- Ft-ot kapott kölcsön, amelyet visszafizetett.

A fenti munkavállalókat a felperes kérései kényelmetlen helyzetbe hozták, egyrészt a munkatársi kapcsolatra, másrészt a felperessel fennálló függelmi viszonyra tekintettel. A felperes T.-né G. M. és M. K. esetében a kölcsönzéssel összefüggésben a munkahelyi helyzetével visszaélt.

T.-né G. M. a munkahelyen történt beszélgetés alapján felismerte, hogy a felperes nemcsak tőle, hanem munkatársaitól is kért különböző összegű kölcsönöket, ezért 2012. április 19-én e-mailben P. É. etikai felelőstől a tudomására jutott információk etikai megítéléséről érdeklődött. P. É. 2012. április 20-án értesítette a bejelentésről I. S. ügyvezetőt, aki ugyanezen a napon vizsgálatot rendelt el az ügyben, majd 2012. április 25-én jegyzőkönyvbe foglaltan az érintett munkavállalókat meghallgatta.

Az alperes a 2012. május 8-án kelt rendkívüli felmondással a felperes munkaviszonyát megszüntette. A felmondás indokolásában arra hivatkozott, hogy 2012. áprilisban egy munkavállaló panaszt tett a felperessel szemben az etikai biztosnál, mert a felperes munkahelyi pozíciójával visszaélve munkatársaitól évek óta folyamatosan magánkölcsönöket kér, amelyeket nehezen, vagy egyáltalán nem ad meg. A munkavállalók meghallgatása alapján megállapítható volt, hogy a felperes több éven keresztül kért magánkölcsönöket és akik a kölcsönzés során vonakodó magatartást tanúsítottak, azokat kényelmetlen helyzetbe hozta, munkájukat kritizálta. A kölcsönkérést zaklatásszerűen intézte, a munkavállalók családtagjaitól, barátaitól is próbált kölcsönkérni. A kölcsönkérés érdekében munkahelyi felettesként tudomására jutott bizalmas információkkal is visszaélt, bizalmatlanságot gerjesztett, a munkavállalókat egymással szembeállította, illetve elszeparálta, a kölcsönkérés sikerességétől függő hangulatot generált. A felperes pozíciójában elfogadhatatlan, etikátlan az általa tanúsított

magatartás, amely miatt a munkáltató a munkavállalóba vetett bizalmát teljesen elvesztette.

Az alperes 2012. május 11-én kelt fizetési felszólítása a munkabérelőleg, lakáskölcsön tartozás, ingyenes részvényjuttatás után fizetendő szja és járulékai, VBKJ keretösszeg túllépés címén mindösszesen 974.608,- Ft visszafizetésére szólította fel a felperest.

A felperes a keresetében a rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítását és az alperes elmaradt munkabér, 9 havi kárártalány, 13. havi juttatás, felmentési időre járó átlagkereset, végkielégítés, mindösszesen 11.504.707,- Ft -ban történő marasztalását, továbbá a fizetési felszólítás hatályon kívül helyezését kérte. Keresete indokolásában arra hivatkozott, hogy az alperes a rendkívüli felmondás gyakorlására rendelkezésre álló szubjektív és objektív határidőket elkéste. A kölcsönkérések tényét nem vitatta, de arra hivatkozott, hogy azokra a munkatársakkal való baráti kapcsolatra tekintettel került sor. Vitatta, hogy a kölcsönkérések érdekében zaklatta a munkatársait, vagy szakmailag kritizálta volna, illetve hogy a függelmi helyzettel visszaélt. Álláspontja szerint a munkaviszonnyal kapcsolatban kötelezettségszegést nem követett el. Az alperes fizetési felszólításának összecszerűségét nem vitatva arra hivatkozott, hogy a rendkívüli felmondás jogellenességéből következően a munkaviszonya nem szűnt meg, ezért a fizetési felszólításban foglalt követelések érvényesítése nem időszerű.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

A Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2.M.440/2012/13. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította.

Ítéletének indokolásában a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (Mt.) 96. § (4) bekezdése alapján megállapította, hogy az alperes a rendkívüli felmondás jogát határidőben gyakorolta. A munkáltatói jogkör gyakorlója P. É. etikai felelőstől kapott tájékoztatást T.-né G. M. munkavállaló panaszbeadványában foglaltakról, amelynek alapján haladéktalanul intézkedett az ügy kivizsgálásáról és 2012. április 25-én a munkavállalókat meghallgatta. Ezt követően a jogszabályban előírt 15 napos határidőn belül, 2012. május 8-án döntött a felperes munkaviszonyának megszüntetéséről. Az objektív határidő vizsgálata során az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a tényállásban rögzítettek szerint a kölcsönkérésekre, illetve a kölcsönök visszafizetésére több esetben a rendkívüli felmondást megelőző egy éven belül került sor, ezért az objektív határidő túllépése sem volt megállapítható. Az egy éves objektív határidő lejártát megelőzően történt eseteket az elsőfokú bíróság súlyosító

körülményként értékelte.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes azzal a magatartásával hogy mint munkahelyi felettes a munkatársaitól, beosztottaitól a munkaviszony fennállása alatt a munkavégzés helyén, munkaidőben különböző összegekben rendszeresen kölcsönöket kért, az Mt. 103. § (1) bekezdés c) pontjában írt együttműködési kötelezettségét szegte meg. A rendkívüli felmondásban foglalt ténymegállapításokat az érintett munkavállalók jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozatai alátámasztották, amelyek tényét a felperes sem vitatta. A munkáltató által kibocsátott fizetési meghagyás kapcsán az elsőfokú bíróság megállapította, hogy annak tartalmát a perben a felperes nem vitatta és miután a rendkívüli felmondás a munkaviszonyt azonnali hatállyal megszünteti, e tárgyban a jogorvoslatnak nincsen halasztó hatálya, ezért a fizetési felszólítás a felperessel szemben az Mt. 162. § (3) bekezdése alapján jogszerűen került kibocsátásra.

A felperes fellebbezése alapján eljáró Szegedi Törvényszék a 2.Mf.20.905/2013/5. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kiegészítette annak megállapításával, hogy a felperes felett a munkáltatói jogkör I. S. ügyvezető gyakorolta, továbbá rögzítette a becsatolt bizonyítékok alapján a munkavállalóktól kért és kapott kölcsönök pontos összegét.

A fellebbezésre tekintettel rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság a rendkívüli felmondás jogának gyakorlására nyitva álló szubjektív és objektív határidők betartását megfelelően értékelte. Kiemelte, hogy a rendkívüli felmondásra alapot adó kötelezettségszegés, vagy egyéb magatartás gyanúja nem feltétlenül jelent egyet a kötelezettségszegés, vagy egyéb magatartás elkövetésének bizonyosságával, amelyből következően a munkáltatói jogkör gyakorlója részéről a rendkívüli felmondás joga alappal csak akkor gyakorolható, vagyis a 15 napos szubjektív határidő kezdete csak onnantól számítandó, amikor a munkáltatói jogkör gyakorlója a gyanú alaposságáról meggyőződött, amelynek érdekében szükség esetén nem mellőzhető a tényállás felderítésére szolgáló vizsgálat lefolytatása, amelyre jelen perbeli esetben is igazoltan 2012. április 25-ével bezárólag került sor. A törvényszék a rendelkezésre álló iratokból megállapította, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója az etikai felelőstől történő tájékoztatás alapján a 2012. április 20-ai közléstől számítottan még ugyanezen a napon, vagyis haladéktalanul intézkedett az érintett munkavállalók meghallgatása érdekében szükséges vizsgálat lefolytatásáról, amelyre 2012. április 25-én sor került. Ebből következően ez az időpont minősül a 15 napos szubjektív határidő kezdő időpontjának, amelyen belül

2012. május 8-án határidőben élt a rendkívüli felmondás jogával.

A felperes fellebbezésében foglaltakra reagálva kiemelte, hogy annak a perben nem volt jelentősége, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlására nem jogosult M.-né D. M. ügyfélszolgálati osztályvezető esetleg korábban szerzett tudomást az ügyről. Megjegyezte, hogy amennyiben a munkáltatói jogkör gyakorlójának tudomásszerzése 2012. április elején történt volna, ahhoz képest is ésszerű határidőn belül intézkedett az ügy kivizsgálásáról és határidőben élt a munkaviszony megszüntetésének jogával. A törvényszék egyetértett az elsőfokú bíróságnak az objektív határidő betartása körében tett megállapításával, továbbá azzal is, hogy az azon túl történt kölcsönkérések súlyosító körülményként vehetők figyelembe. Az elsőfokú bírósággal egyezően megállapította, hogy a felperes a részben beosztottainak is minősülő munkatársaitól való kölcsönkérésekkel és a kölcsönadás érdekében, illetőleg annak visszautasítása esetén tanúsított magatartásával súlyosan és szándékosan megszegte az Mt. 103. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt együttműködési kötelezettségét. Kiemelte továbbá, hogy a felperes a perben a rendkívüli felmondásban terhére rótt kötelezettségszegések elkövetésének tényét nem vitatta.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében az első- és másodfokú ítélet hatályon kívül helyezését és a bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat meghozatalára történő utasítását kérte. Álláspontja szerint az eljáró bíróságok megsértették a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 1. §-át, továbbá 2. § (1) bekezdésében foglaltakat, amely a jogviták pártatlan eldöntéséhez, a perek tisztességes lefolytatásához való jogot rögzíti. Érvelése szerint sem az első-, sem a másodfokú bíróság nem adott helyt azon bizonyítási indítványainak, amellyel a szubjektív határidő túllépését kívánta igazolni. Kifejtette, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója jóval korábban szerzett tudomást a kötelezettségszegéséről, amelyet alátámasztott T.-né G. M. tanú vallomása, amely szerint azért nem tudott közvetlen feletteséhez fordulni, mert az éppen táppénzen volt, ezért fordult az etikai felelőshöz, ez pedig valószínűleg 2012. április 3. és 13. közötti időszakban lehetett, mert az érintett kolléganő ebben az időben volt táppénzen. Ezt támasztotta alá M.-né D. M. ellentmondásos tanúvallomása is, ezért a felperes álláspontja szerint a szubjektív határidő túllépése megállapítható volt. Kifejtette továbbá, hogy a rendkívüli felmondás indokának alapját a bíróság lényegében meg sem vizsgálta, annak elfogadásakor kizárólag az alperes által előadottakat vette alapul és őt a bizonyítás lehetőségétől elzárta.

Az alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában történő fenntartását és a felperes felülvizsgálati eljárási költségben történő marasztalását kérte.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdés alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (2) bekezdése értelmében kizárólag a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében a bizonyítási indítványai mellőzését sérelmezte és azt állította, hogy a bíróságok a Pp. 1. §-át és 2. § (1) bekezdésében foglaltakat megsértették.

A felperes által idézett jogszabályhelyek a polgári perrendtartásról szóló törvény célját, valamint a bíróságoknak a jogszabály alkalmazása során előírt feladatát rögzítik. A felülvizsgálati kérelem indokolása azonban nem tartalmaz arra vonatkozó tényelőadást, hogy a bíróságok mely eljárási cselekménye valósította meg a hivatkozott jogszabálysértést, ezért azt a Kúria érdemben nem vizsgálta. Önmagában a jogszabálysértés megjelölése annak tartalmi kifejtése nélkül ugyanis nem alkalmas arra, hogy a felülvizsgálati eljárás során jogszabálysértés megállapítására kerüljön sor.

A Pp. 272. § (2) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a felülvizsgálati kérelem irányul, azt, hogy a fél milyen tartalmú határozat meghozatalát kívánja, továbbá elő kell adni - a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése mellett -, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. A felperes a felülvizsgálati kérelmében a rendkívüli felmondás gyakorlására nyitva álló szubjektív határidő túllépése körében jogszabályhelyet nem jelölt meg, kizárólag a perben meghallgatott T.-né G. M., valamint M.-né D. M. tanúvallomásaira, vagyis tartalmában az Mt.96.§ (4) bekezdése és a Pp. 206.§ megsértését panaszolta, de azokat megsértett jogszabályként ténylegesen nem jelölte meg, ezért a fenti kérdéseket a Kúria a felülvizsgálati eljárás során nem vizsgálhatta.

A fentiek alapján a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperes pártfogó ügyvédjének díját a Pp. 87. § (2) bekezdése értelmében az állam viseli, míg a Pp. 86. § (3) bekezdésében foglaltakra tekintettel a felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére.

A felperes munkavállalói költségkedvezményére tekintettel a felülvizsgálati eljárás illetékét a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14.

§-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2014. április 9.

Dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, Szolnokiné dr. Csernay Krisztina s.k. előadó bíró, Sipőczné dr. Tánczos Rita s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

bíróvági tisztviselő